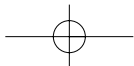

„Ale co bys furt říkala?“ divil se Karpíšek. „Na takovou krásu je líp koukat beze slov,“ a za rukáv ji táhl kolem záhonů s bramborami a zelím ke včelínu. „Ta nádhera. Ta nádhera! Ale nedejchej na ně. Jestlis byla na pivu, tak na ně nedejchej. Včely nesnášej, když z někoho táhne pivo. No podívej se na ně. Jak se vracej. Jak maj ty košíčky plný toho žlutýho pylu. Já snad nikdy v životě neviděl nic krásnějšího. Holky moje roztomilý! Karolínó, proč ty ses vlastně nevyučila včelařkou?“

„Cože?“ zaúpěla tiše.

„Vče-lař-kou!“ zřetelně artikuloval. „Víš, jak bych byl na tebe pyšnej? Každýmu bych to říkal. Že z holky je včelařka. Ty by koukali! Mohlas jít do Nasavrku a vyučit se včelařkou. Včelařů je málo. No kolik bys řekla, že žije profesionálních vče-

lařů na celém Břeclavsku? No schválně? Kolik? Jen tak vod voka? Kolik?“

„Jak to mám, proboha, vědět?“ zanaříkala.

„Jeden!“ triumfoval. „Jeden jedinej. A pak to nemá s touhle zemí jít vod desíti k pěti. Jenom jeden. A tys mohla bejt jediná profesionální včelařka v celým Středočeským kraji,“ snil s otevřenýma očima.

„Kdo nemá včely rád, nemůže bejt včelař,“ neodpustila si Karolína.

„Včely nemůže mít rád *nikdo*, kdo má aspoň trochu zdravý rozum,“ soudila paní Karpíšková.

„No jo, ženský,“ štěkl. „Ničemu nerozumíte. Ničemu. Vo ničem nemáte ani páru. Co by z nás bylo? Bez včel? Co by z nás *zůstalo*? Bez opylovačů? Co by se stalo s našimi sady a... a loukami, co? Mohly by se jít klouzat!“

„Sady a louky?“ divila se jeho dcera.

„Padejte dovnitř!“ zavelel a vstrčil obě ženy do útrob včelína, kde to hučelo a vonělo. Bylo zde daleko útulněji a příjemněji než v domě, poněvadž pan Karpíšek si více cenil včelína než baráku. Karolína s upřímným překvapením zaznamenala, že kromě věcí běžně zde skladovaných, jakými byly například rojáček, rojochyt, kuřačka, štafle, staré a neobyčejně ošklivé oblečení a v srpnu také svazky sušících se cibulí, se tady ocitly též předměty, které by tu člověk fakt nečekal: tuba zubní pasty, plechovka s kávou, šampon, nivea a celá baterie minerálních vod.

„On se stěhuje do včelína?“ obrátila se zděšeně na matku. Ta významně mlčela a ještě o něco významněji krčila rameny. Karolína zoufale zavzdychala. Zase už ten pocit, že nese na svých bedrech tíhu celého světa. I hladovění v Africe a válečné běsnění v Jugoslávii. Cítila sílicí bolest hlavy, když otcí říkala: „Takže ty teď budeš žít ve včelíně, jo? Měníš se ve včelu? Už ti rostou křídla? Dáš mi žihadlo?“

„Omyl,“ zářil Karpíšek. „Omyl. Jen jsem sem ty věci na chvíli přines. Chápeš? Jenom na chvíli.“

Nechápala.

„No podívej,“ vysvětloval šťastně, poněvadž vysvětloval rád, a zajímavé bylo, že skutečně dokázal fundovaně vysvětlit prakticky cokoli, „to ti vysvětlím. V rádiu říkali, že včelstvo kolem sebe šíří cosi pro lidstvo neuvěřitelně blahodárného. Tak jsem dal ty věci na chvíli do včelína. To budete koukat, jak budeme zdraví.“

„Kdo chce kam, pomozme mu tam,“ řekla paní Karpíšková.

„Čekám dítě,“ řekla Karolína.

Chvilé ohromeného ticha. Pak paní Karpíšková spráskla ruce a zašeptala: „Karolínko! Vždyť na to nejsi zralá!“

„Je mi třiatřicet, mami.“

„No dobře, ale zralá na to nejsi,“ vysvětlila paní Karpíšková.

„Nemluv s holkou takhle,“ zamračil se Karpíšek. „Jestli je holka těhotná, tak se nesmí rozčilovat. No tak ji nerozčiluj. Takový řeči! Že na to není zralá. Na to člověk není zralej *nikdy*. No dobře, Karolínko, ale to si toho blbce teda budeš muset vzít. Jestli mi rozumíš. Musíš mít s tím pitomcem veselku.“

„Ne, tati. Svatba nebude.“